

ANDREA GUZEL

ROZPRÁVKY DO KAPSIČKY III.



VDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0118-9.



ANDREA GUZEL

ROZPRÁVKY DO KAPSIČKY
III. diel

Grafická a technická spolupráca: Michal Ličko, Ladislav Pšenák,
Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0118-9

OBSAH

♥ Srnček – hrdina	4
♥ Slepý kaktus.....	9
♥ Filoména a čarovný autobus	14
♥ Krivé nohy	21
♥ Zlaté črievičky.....	27
♥ Čarovné zrkadlá.....	31
♥ Vtáčik Očko	37
♥ Stratená čižma	44
♥ Kniha hovoriaca pravdu	51
♥ Tmavo červená šatka	59

Predslov - III. diel

„Rozprávky do kapsičky“ – tretie pokračovanie rozprávok pre všetky deti, ktoré majú radi úsmevné, zábavné, poučné rozprávky. Autorku si dievčatko Viktória ako aj ostatné deti obľúbili tak, že nemohlo ostať len pri prvej knižke rozprávok. Neustále chceli počuť rozprávky, ktoré vždy vyčaria na ich detských tvárach úsmevy, ktoré vnášajú do ich detských dušičiek pokojný spánok, ktoré obohatia ich vnímanie sveta rozprávok ako svet plný fantázie.

Veselé čítanie.

(autorka)

♥ Srnček – hrdina

V jednom lese býval malý srnček so svojou mamičkou. Každý deň pobehoval po lese, naháňal motýle alebo len tak medzi stromami, či naháňal sa s druhými zvieratkami z lesa. No v to ráno sa dostal až ku rieke, kde sa zvykol chodiť napit' vody. No zbadal čosi pri rieke, ležalo to a plakalo. Veľmi sa preľakol kto to je a prečo tak plače. Podišiel bližšie a uvidel malú srnku. Srnka sa ho najprv naplašila, ale keď videla, že jej srnček neublíži, bola rada, že ju niekto našiel.

„Čo sa ti stalo?“ - spytuje sa srnček.

„Bola som si pobehať, ale chytila som sa do pasce, ktorú nastražili pytliači. Podarilo sa mi dostať sa z nej, ale mám veľmi poranenú nožičku, neviem sa dostať domov a strašne to bolí!“

„Ja ti pomôžem ak súhlasíš“ - ponúkol sa srnček.

„Veľmi rada.“ - potešila sa srnka.

Srnček jej papuľkou nalial vody na ranku, potom jej pomohol postaviť. Ale srnka bola veľmi slabá, lebo tam už bola druhý deň. Nakoniec sa im to obom podarilo a podopierajúc srnček srnku sa pomaly s prestávkami dostali až k jej mamičke. Mamička srnky bola taká šťastná keď zbadala svoje dieťaťko. Hľadala ju, ale zatiaľ nenašla a už ani nedúfala, že by ju našla. Bolo že to radosti, obe si poplakali a objímali sa. Potom mamička srnky šla nazbierať liečivé lístky na ranku, zatiaľ ju srnček strážil, dával pozor na srnku veľmi rád. Totiž srnka sa mu veľmi páčila, také nežné malé stvorenie s tmavými škvrnkami po tele, čo máloktorá srnka máva. Rozprával srnke veselé príhody, pričom sa srnka milo usmievala a zabúdala pri tom aj na bolesť. Mamička srnky sa vrátila s hľbou liečivých bylín. Opatrne ich poprikladala malej srnke na ranku na nožičke.

„Teraz musíš odpočívať.“ - nakazovala mamička srnky.

Srnček videl, že je srnka unavená, ubolená, tak sa rozlúčil a pobral domov, za svojou mamičkou, veď už iste aj ona má strach, kde je.

Ale slúbil, že zajtra určite príde. Doma srnčeka mamička už nedočkavo čakala. Keď ho zbadala, hneď mu vypucovala žalúdok.

„Kde sa túlaš, mala som strach o teba?“

Srnček so sklonenou hlavou sa ospravedlňoval mamičke:

„Prepáč, nechcel som ťa vyľakat.“ - a rozpovedal príbeh o malej zranenej srnke.

Mamička ho za pomoc malej srnke pochválila a dovolila, aby aj po ďalšie dni navštívil malú srnku. Hneď zrána na druhý deň, srnček po raňajkách vybehol von, rozlúčil sa s mamičkou svojou a trieli si to rovno za malou srnkou.

Dorazil tam a bol šťastný, že vidí malú srnku usmievať sa.

Mamička srnky mu vysvetlila, že lístky z bylín pomohli a stlmili bolesti. Malá srnka žiarila tiež ako slniečko, lebo bola rada, že srnček skutočne prišiel za ňou. Tiež sa jej páčil srnček.

Takto chodil každý deň srnček za malou srnkou a každým dňom malá srnka sa cítila lepšie a lepšie. Mamička srnky každý deň menila bylinkové lístky za nové, čerstvo nazbierané. Až nadišiel deň, kedy sa mohla malá srnka postaviť na vlastné nohy. Srnček skákal od radosti, keď prišiel a uvidel malú srnku veselú a stát' na nohách. Potom malej srnke pomáhal, aby mohla začať opäť pomaly chodiť a potom behať. Po pár dňoch sa to podarilo a malá srnka začala pobeťovať. Šantili so srnčekom ako malé deti. Srnček sa jej priznal, že sa mu veľmi páči:

„Páčiš sa mi od prvej chvíle od kedy som ťa uvidel a chcem byť tvojim najlepším priateľom.“

Srnka nadšene súhlasila:

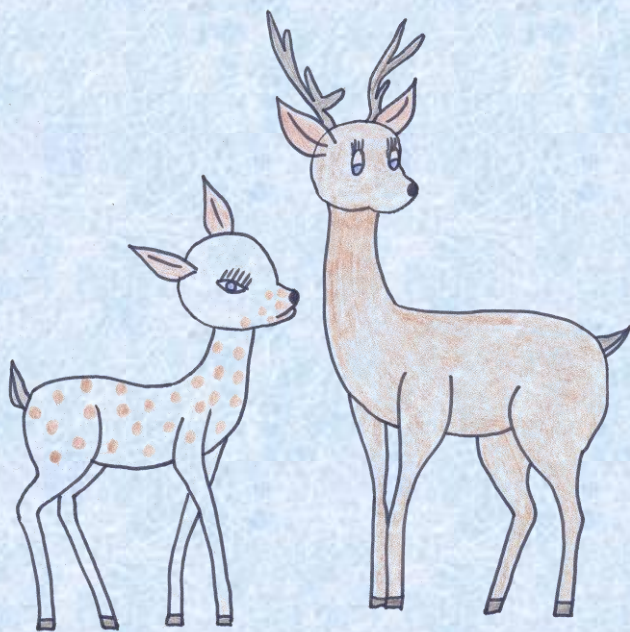
„Budem rada tiež tvojou priateľkou, veľmi sa mi páčiš.“

Vážim si tvoju pomoc, ale vidím, že máš aj dobré srdiečko.“

Tieto slová ostali zniet' v srnčekových uškách ešte dlho.

A tak sa každý deň stretávali stále, behali po lese, naháňali motýle, hrali sa s ostatnými zvieratkami.

Mamičky oboch- srnčeka a malej srnky sa skamarátili a kým sa ich ratolesti hrali, oni mali zase sa o čom rozprávať. Od tých čias si všetci dávali veľký pozor na pytliacke pasce.



ANDREA GUZEL

ROZPRÁVKY DO KAPSIČKY III.



"Rozprávky do kapsičky" - je svet
plný zážitkov, rozprávkových hrdinov,
prechádzajúci cez zvieratká, princezné,
zázračné veci.... kde sa zo smutnej detskej
tváričky stane veselá a vďaka rozprávkam
zažijú očarujúce chvíle

